

Daniels Bog – Femogfirsindstyve

Afsløring af den profetiske rejse: den guddommelige forbindelse mellem historiske milepæle

Jeff Pippenger

2024-02-18

Et hundrede og seksogtyve år efter oprøret i 1863 blev de sidste seks vers i Daniel elleve i 1989 forseglet op. Den kundskab, som først blev forseglet op det år, var erkendelsen af den hellige histories reformlinjer og åbenbaringen af, at de alle løb parallelt med hinanden. Dernæst, i 1992, begyndte lyset over de sidste seks vers at udfolde sig. De første offentlige præsentationer af disse sandheder fandt sted i 1994, og emnet var reformlinjerne. I 1996 blev et tidsskrift udgivet med titlen *The Time of the End*, som identificerede de sidste seks vers i Daniel elleve.

1996 var det år, hvor budskabet blev formaliseret, hvilket er et mærke, der svarer til formaliseringen af William Millers budskab i 1831. Millers budskab var kundgørelsen om dommens begyndelse, og de sidste seks vers i Daniel elleve var kundgørelsen om dommens afslutning. Emnet for Millers budskab var profetisk tid, således som den er åbenbaret i Bibelen. Emnet for de sidste seks vers i Daniel elleve var det moderne Rom (den forfalskede konge i nord). Den metode, der blev åbenbaret for Miller, var hans 14 regler for profetisk fortolkning. Den metode, der blev åbenbaret i 1989, var reformbevægelseres "linje på linje".

Millers gerning omfattede stadfæstelsen af Guds Ord som autoritativt, i modsætning til de pavelige traditioner og skikke, der havde været gældende i verden i tolv hundrede og tres år. Af denne grund blev Millers budskab først udgivet i 1831 (hvorved Millers budskab blev formaliseret), nøjagtigt to hundrede og tyve år efter frembringelsen af King James Bible. Future for Americas arbejde var identifikationen af De Forenede Staters rolle i at læge pavedømmets dødelige sår ved den snart kommende søndagslov. Af denne grund blev tidsskriftet *The Time of the End* udgivet i 1996 (hvorved budskabet blev formaliseret), nøjagtigt to hundrede og tyve år efter begyndelsen på De Forenede Stater i 1776.

Erkendelsen af de to hundrede og tyve år, som knyttede temaet for hver reformbevægelse sammen med et historisk referencepunkt, blev ikke erkendt før længe efter 11. september 2001; for det var først, da det tredje ve ankom på den dato, at Herren førte sit folk tilbage til de gamle stier i Jeremias kapitel seks, vers seksten og sytten. Det var dér, at lyset om de „syv tider“ blev genopdaget, og efterhånden som dette lys udviklede sig, blev det klart, at to hundrede og tyve er det tal, der forbinder Daniel otte, vers tretten og fjorten, med hinanden. I vers tretten identificeres „chazon“-synet af den profetiske historie, og i vers fjorten identificeres „mareh“-synet om „tilsynekomsten“. Forbindelsen mellem disse to vers er det, Gabriel kom for at lære Daniel, og Daniel repræsenterer Guds folk i de sidste dage, som kommer til at forstå forbindelsen mellem disse to syner.

Synet i vers tretten repræsenterer de „syv tider“ (to tusind fem hundrede og tyve år), og synet i vers fjorten repræsenterer de to tusind tre hundrede dage (år). De „syv tider“ imod det sydlige rige Juda, som repræsenterer Juda, Jerusalem og helligdommen, begyndte i 677 f.Kr., og de to tusind tre hundrede år, som identificerer genoprettelsen af Jerusalem og helligdommen, begyndte i 457 f.Kr.

To hundrede og tyve år knytter disse to syner sammen, og tallet to hundrede og tyve blev erkendt som et symbol på forbindelsen mellem nedtrampningen af hæren og helligdommen ved de ødelæggende magter i hedenskab og pavedømme, hvilket fremstilles som en adspredelse og Guds harme. De to hundrede og tyve år knyttede synet om Satans værk med at nedtrampe helligdommen sammen med synet om det guddommelige værk med at genoprette det samme tempel. De to hundrede og tyve år er derfor et symbol, som repræsenterer en hellig forbindelse.

Ligesom Milleritbevægelsen endte ved oprøret i 1863, og bevægelsen med den tredje engel derpå ankom et hundrede og seksogtyve år senere og således understregede, at de to bevægelser var forbundet ved symbolikken i de „syv tider“ (et hundrede og seksogtyve), således forbandt de to hundrede og tyve år Millers etablering af Bibelbudskabet i 1831 med frembringelsen af King James-Bibelen i 1611; på samme måde forbandt den samme tidsperiode Future for America med Amerikas begyndelse, idet den identificerede Amerikas ende.

Den 22. oktober 1844 kom Pagtens Budbringer pludseligt til det tempel, som Han havde oprejst på seksogfyre år fra 1798, afslutningen på den første vrede, indtil 1844, afslutningen på den sidste vrede. Hans indgang i templet var blevet forudgået af Helligåndens udgydelse i Midnatsråbets bevægelse, som var blevet forebildet ved Kristi triumferende indtog i Jerusalem. Disse to vidner stadfæster, at når Midnatsråbets bevægelse gentages i de sidste dage, vil Kristus have oprejst de hundrede og fireogfyre tusinds tempel. De to bevægelser, hvor lignelsens om de ti jomfruer Midnatsråb opfyldes, er parallelle med hinanden.

„Jeg bliver ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruer, hvoraf fem var kloge og fem tåbelige. Denne lignelse er blevet og vil blive opfyldt til punkt og prikke, for den har en særlig anvendelse på denne tid og er, ligesom den tredje engels budskab, blevet opfyldt og vil fortsat være nærværende sandhed indtil tidens afslutning.“ Review and Herald, 19. august 1890.

Milleritternes historie (den første engels bevægelse) repræsenterer en tiltagende åbenbarelse af Guds kraft, som begyndte, da Daniels Bog blev åbnet i 1798. Kraften tiltog, da englen i Åbenbaringen 10 steg ned den 11. august 1840. Derefter indtraf den første skuffelse den 19. april 1844 og førte til sidst til Helligåndens udgydelse ved lejr mødet i Exeter, som begyndte den 12. august 1844 og fortsatte med at brede sig som en flodbølge over landet indtil den 22. oktober 1844.

Historien om Future for America (den tredje engels bevægelse) repræsenterer en tiltagende åbenbarelse af Guds kraft, som begyndte, da Daniels Bog blev åbnet i 1989. Kraften tiltog, da englen i Åbenbaringen 10 steg ned den 11. september 2001. Derefter indtraf den første skuffelse den 18. juli 2020, som til sidst vil føre til Helligåndens udgydelse, der vil fortsætte med at brede sig som en løbeild over jorden, indtil Mikael rejser sig, og nådetiden for menneskene afsluttes.

Den 22. oktober 1844 blev flere profetier opfyldt, og derved identificeres det, at ved den snart kommende søndagslov vil flere profetier igen blive opfyldt. En af disse profetier er synets tøven, som den fremstilles i Habakkuks bog, kapitel to. Habakkuks bog, kapitel to, identificerede erfaringen i både den første og den tredje engels bevægelse. Begge bevægelser konfronteres med en debat om korrekt bibelsk metodologi, som gennemføres mellem disse bevægelseres repræsentanter og det tidligere udvalgte folk, som bliver forbigået under debatprocessen.

Det budskab, som vægterne i den første engels historie skulle forsvare, var identificeringen af sandhederne (Millers juveler), som til sidst blev fremstillet på de to hellige tavler fra 1843 og 1850. I løbet af striden ville der komme en skuffelse, som markerede en adskillelse fra de to antagonistiske klasser, og et kald til dybere helligelse for de trofaste.

Dernæst identificerer Habakkuk forskellen mellem de to klasser, der er involveret i prøveprocessen vedrørende de grundlæggende sandheder. Denne prøveproces, som omfattede debatten mellem de to klasser, der forstummede den 22. oktober 1844, endte netop dér, hvor Habakkuks andet kapitel endte.

Men Herren er i sit hellige tempel; al jorden tie stille for ham. Habakkuk 2,20.

Herren trådte pludselig ind i sit milleritiske tempel, og da skulle hele jorden tie, for den modbilledlige forsoningsdag var kommet, og de dødes dom var begyndt. Den profetiske historie i Habakkuk kapitel to endte den 22. oktober 1844, og Jesus identificerer altid afslutningen på en ting med begyndelsen på en ting. Begyndelsen på de to syner om to tusind fem hundrede og tyve års nedtrampen af helligdommen og hæren, og synet om genoprettelsen af helligdommen og hæren, begyndte samtidig, men adskilt af to hundrede og tyve år, og da de endte, blev de identificeret som afsluttede i Habakkuk kapitel TO vers TYVE.

Ved den snart kommende søndagslov vil flere profetier blive opfyldt. En af disse profetier er synets tøven, sådan som det fremstilles i Habakkuks bog, kapitel to. Habakkuks bog, kapitel to, identificerer erfaringen hos både den første og den tredje engels bevægelse. Begge bevægelser konfronteres med en debat om den rette bibelske metode, som føres mellem bevægelsens repræsentanter og det tidligere udvalgte folk, der forbigås under selve debatprocessen.

Det budskab, som tredje engels histories vægtene skal forsvare, er identifikationen af de sandheder (Millers juveler), som til sidst blev fremstillet på de to hellige tavler fra 1843 og 1850. Under debatens forløb indtraf der en skuffelse, som markerede en adskillelse mellem de to antagonistiske klasser, og et kald til dybere indvielse for de trofaste. Dernæst identificerer Habakkuk forskellen mellem de to klasser, som er involveret i prøvelsesprocessen af de grundlæggende sandheder. Denne prøvelsesproces, som blev fremstillet ved debatten mellem de to klasser, vil fuldt ud ende ved den snart kommende søndagslov, netop dér, hvor Habakkuks andet kapitel endte.

Men Herren er i sit hellige tempel; al jorden tie for hans åsyn. Habakkuk 2,20.

Herren vil pludselig træde ind i templet hos de hundrede og fireogfyrre tusind, og hele jorden vil da tie stille, for den modbilledlige forsoningsdag vil nå frem til dommen over de levende. Den profetiske historie i Habakkuks bog kapitel to ender ved den snart kommende søndagslov, og Jesus

identificerer altid afslutningen på en ting med begyndelsen på en ting.

De levendes dom begyndte den 11. september 2001, men dommen er en proces. Denne proces begynder med Guds hus og når derpå til et punkt, hvor dommen kommer over dem, som er uden for Guds hus. Da de store bygninger i New York City blev styrtet i grus, begyndte den dom, som er fremstillet ved den beseglende engel, der går gennem Jerusalem og sætter et mærke på dem, som sukker og råber over de vederstyggeligheder, der gøres i kirken, og også over de vederstyggeligheder, der gøres i landet. Ved den snart kommende søndagslov vil Kristus have fuldendt arbejdet med at oprejse de hundrede og fireogfyrre tusindes tempel, og de ødelæggende engle vil bringe dom over Jerusalem.

De et hundrede og fireogfyrre tusinde løftes derpå op som et banner, og dommen over de levende begynder for den anden hjord, repræsenteret ved Edom, Moab og de fornemste af Ammons børn i Daniels Bog, kapitel elleve, vers enogfyrre.

Hvad enten man betragter den første engels milleritiske bevægelse eller den tredje engels mægtige bevægelse, repræsenterer reformbevægelsens fuldstændige historie en tiltagende åbenbaring af sandheden, som kulminerer med Helligåndens udgydelse. Helligåndens udgydelse er fokuspunktet i de sidste dages profetier. Dette er grunden til, at de dårlige jomfruer ikke har olie, mens de kloge har. Olien er regnen.

De siger: Dersom en mand skiller sig fra sin hustru, og hun går bort fra ham og bliver en anden mands, skal han da vende tilbage til hende igen? Vil ikke dette land blive stærkt besmittet? Men du har drevet hor med mange elskere; vend dog tilbage til mig, siger Herren. Løft dine øjne op mod højene, og se, hvor du ikke er blevet besøvet. Ved vejene har du siddet og ventet på dem, som araberne i ørkenen; og du har besmittet landet med din utugt og med din ondskab. Derfor er regnskyllene blevet holdt tilbage, og der har ikke været noget vårregn; og du havde en skøges pande, du nægtede at skamme dig. Vil du ikke fra nu af råbe til mig: Min fader, du er min ungdoms vejleder? Jeremias 3:1–4.

I passagen (og alle profeterne taler om de sidste dage) gør Gud det klart, at Hans folk har drevet hor, så vidt, at de har en skøges pande. De sidste dages skøge er den pavelige magt, og panden repræsenterer en bevidst beslutning. Guds folk i de sidste dage er ugudelige, men Gud frembærer et sidste kald, skønt de er nået til et punkt, hvor de er kommet til den samme beslutning som skøgen. De har udviklet en karakter, som er repræsenteret ved den fjerde generation, hvor de er beredt til at tilbede solen, som fremstillet i den fjerde generation i Ezekiels bog, kapitel otte.

„Tiden er kommet, da det sande lys skal skinne midt i det moralske mørke. Den tredje engels budskab er blevet udsendt til verden for at advare mennesker imod at modtage dyrets mærke eller dets billedes mærke på deres pande eller på deres hånd. At modtage dette mærke betyder at komme til den samme beslutning, som dyret har truffet, og at forfægte de samme forestillinger i direkte modsætning til Guds ord. Om alle dem, der modtager dette mærke, siger Gud: „Den samme skal drikke af Guds vredes vin, som er udøst ublandet i hans harmes bæger; og han skal pines med ild og svovl for de hellige engles åsyn og for Lammets åsyn.““ Review and Herald, 13. juli 1897.

Jeremias identificerer Guds folk i de sidste dage som allerede værende i besiddelse af skøgens pande. De er på randen af at modtage dyrets mærke, for de er „ugudelige“. I det netop citerede afsnit fortsætter søster White:

„Hvis sandhedens lys er blevet fremholdt for dig og åbenbarer det fjerde buds sabbat og viser, at der ikke findes noget grundlag i Guds ord for søndagshelligholdelse, og du alligevel stadig holder fast ved den falske sabbat og nægter at helligholde den sabbat, som Gud kalder ‘Min hellige dag,’ modtager du dyrets mærke. Hvornår finder dette sted?—Når du adlyder det påbud, der befaler dig at ophøre med arbejde om søndagen og tilbede Gud, samtidig med at du ved, at der ikke findes ét ord i Bibelen, som viser, at søndagen er andet end en almindelig arbejdsdag, samtykker du i at modtage dyrets mærke og nægter Guds segl. Hvis vi modtager dette mærke på vore pander eller i vore hænder, må de domme, som er udtalt over de ulydige, falde over os. Men den levende Guds segl sættes på dem, som samvittighedsfuldt holder Herrens sabbat.“

„Og Gud så, at menneskenes ondskab var stor på jorden, og at hver en tanke og hensigt i deres hjerte uafsladeligt kun var ond Jorden var også fordærvet for Guds åsyn, og jorden var fuld af vold Og Gud sagde til Noa: Alt køds ende er kommet for mit åsyn; thi jorden er fuld af vold ved dem; og se, jeg vil ødelægge dem tillige med jorden.“ De skulle udslettes, fordi de havde besmittet den jord, som Gud skabte til glæde for et retfærdigt folk.

“‘Som det var i Noas dage,’ erklærede Kristus, ‘sådan skal det også være i Menneskesønnens dage.’ Og er det ikke sådan? Enhver, som vil se i de daglige aviser, kan finde en lang liste over forbrydelser—drukkenskab, tyveri, røveri, underslæb, mord. Undertiden bliver hele familier myrdet, for at den mands begær efter at besidde penge eller ejendele, som ikke tilhører ham, kan tilfredsstilles. Verden bliver i sandhed, som den var i Noas dage, fordi mennesker åbenlyst tilsidesætter Guds bud.” Review and Herald, 13. juli 1897.

Jeremias identificerer Guds folk i de sidste dage, som står på nippet til at bøje sig for solen, og idet han gør det, påpeger han, at »regnbygerne er blevet holdt tilbage, og der har ingen sildig regn været; og du havde en skøges pande, du nægtede at skamme dig.« De »ugudelige« blandt Guds folk i de sidste dage modtager ingen sildig regn, og de nægter at skamme sig, for deres tanker er blevet vedvarende onde, således som det fremstilles i beretningen om Noa, og også ved billedkamrene i den anden vederstyggelighed i Ezekiels ottende kapitel.

Jeremias henviser de skamløst ugudelige blandt Guds folk i de sidste dage til at „råbe“ „fra“ den „tid“ til „deres ungdoms vejleder“. Vejlederen for adventismens ungdom var Habakkuks to tavler og de juveler, der var fremstillet derpå. Det eneste håb om at bryde ud af den ugudelighed, som er ved at bringe evig død over de ugudelige blandt Guds folk i de sidste dage, er at råbe til den Gud, som var vejlederen i begyndelsen, hvilket indtraf ved „endetiden“ i 1798.

Spørgsmålet i den første eller den tredje engels historie er, om du modtager eller ikke modtager den sildige regn. Den sildige regn begyndte, da folkene vrededes den 11. september 2001.

„På den tid, mens frelsens værk går mod sin afslutning, vil trængsel komme over jorden, og folkene vil være vrede, men holdes tilbage, så de ikke hindrer den tredje engels gerning. På den

tid vil „sildigregnen“, eller vederkvælgelsen fra Herrens åsyn, komme for at give kraft til den tredje engels høje råb og berede de hellige til at bestå i den tid, da de syv sidste plager skal udgydes.“ Early Writings, 85.

Den „sildige regn“, som også betegnes som „vederkvægelserne“, begyndte, da folkeslagene blev vrede, og på det tidspunkt begyndte „frelsens værk“ at afsluttes. De fire engle i Åbenbaringen syv holder de fire vinde tilbage, mens beseglingen af de hundrede fireogfyrre tusind fuldbyrdes, og i Ezekiel kapitel ni fremstilles dette værk ved engle, som sætter et mærke på dem, der sukker og råber over de vederstyggeligheder, der gøres i Jerusalem. Den 11. september 2001 begyndte englene det afsluttende værk med at sætte et mærke på de hundrede fireogfyrre tusinds pander.

Den tredje engels afsluttende værk fuldbyrdes under udgydelsen af den sildige regn, som også er “vederkvælgelsen”, hvilket er et budskab.

Til dem sagde han: Dette er hvilen, hvormed I kan lade den trætte hvile; og dette er forfriskelsen; men de ville ikke høre. Esajas 28:12.

Det budskab, som de nægter at høre i Esajas, er det budskab, der fremføres ved stammende tunger, og er prøvelsens budskab, som repræsenterer metodologien „linje på linje“.

Men Herrens ord blev for dem bud på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; her lidt og der lidt; for at de kunne gå og falde baglæns og sønderbrydes og fanges i snaren og blive taget. Derfor, hør Herrens ord, I spottere, som hersker over dette folk, der er i Jerusalem. Fordi I har sagt: Vi har sluttet en pagt med døden, og med dødsriget har vi gjort overenskomst; når den oversvømmende svøbe farer frem, skal den ikke nå os; for vi har gjort løgneren til vor tilflugt, og under falskhed har vi skjult os. Esajas 28:13–15.

Herrens ord, som er budskabet om hvile og vederkvælgelse (den sildige regn), som får dem til at „gå bort og falde baglæns og blive knust og fanget i snaren og taget“, gives til „de spottere, som hersker over dette folk, som er i Jerusalem“. Jerusalem er det sted, hvor englene sætter mærke på dem, der sukker og råber, og de gamle mænd, som har forrådt den tillid, der blev vist dem, er de første, der falder.

“Frielsens mærke er blevet sat på dem, ‘som sukker og jamrer over alle de vederstyggeligheder, der øves’. Nu drager dødens engel ud, fremstillet i Ezekiels syn ved mændene med slagtevåbnene, til hvem befalingen gives: ‘Slå ned, så I tilintetgør både gamle og unge, både jomfruer og små børn og kvinder; men kom ikke nær nogen mand, på hvem mærket er; og begynd ved min helligdom.’ Profeten siger: ‘De begyndte med de gamle mænd, som var foran huset.’ Ezekiel 9:1–6. Ødelæggelsesværket begynder blandt dem, der har bekendt sig til at være folkets åndelige vogtere. De falske vægttere er de første, der falder. Der er ingen til at ynkes over eller skånes. Mænd, kvinder, unge piger og små børn omkommer sammen.” The Great Controversy, 656.

Vi vil i den næste artikel fortsætte med at behandle den forøgelse af kundskab, som indtraf i 1989.

„Han, som ser under overfladen, som læser alle menneskers hjerter, siger om dem, der har haft stort lys: ‘De er ikke plagede og forfærdede på grund af deres moralske og åndelige tilstand.’

Ja, de har valgt deres egne veje, og deres sjæl finder behag i deres vederstyggeligheder. Også jeg vil vælge deres vildfarelser og lade det, de frygter, komme over dem; fordi ingen svarede, da jeg kaldte; de hørte ikke, da jeg talte; men de gjorde det, som var ondt for mine øjne, og valgte det, som jeg ikke havde behag i.' 'Gud skal sende dem en kraftig vildfarelse, så de skal tro løgnen,' fordi 'de ikke tog imod kærligheden til sandheden, så de kunne blive frelst,' 'men havde behag i uretfærdigheden.' Esajas 66:3, 4; 2 Thessalonikerbrev 2:11, 10, 12.

Den himmelske Lærer spurgte: »Hvilken stærkere vildfarelse kan bedrage sindet end den foregivelse, at I bygger på det rette grundlag, og at Gud tager imod jeres gerninger, når I i virkeligheden udfører mange ting efter verdslig klogskab og synder mod Jehova? Åh, det er en stor forførelse, en betagende vildfarelse, som tager sind i besiddelse, når mennesker, der engang har kendt sandheden, forveksler gudsfrygtens ydre skikkelse med dens ånd og kraft; når de mener, at de er rige og har overflod og ikke mangler noget, mens de i virkeligheden mangler alt.« Testimonies, bind 8, 249, 250.